

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

תוקנית קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

פרק האשה

ואפילו הרחיקה יותר מוכין לראיה אחרונה. שפסקה בזה עכשיו ולא סאלו רחמה מאלות רחיה ואילו כעונות של כ' יארע לה רחיה כיום אמר אורח עונות כח' דהכא רגלים לדבר שלמנין הראוי חזרת אלל שכל זמן שרואה בוסת השינוי מוכין לישן מאלות רחיה אבל מכיון שהפסיקתו חזרה לראות ביום ח' אם למנין הראוי חזרה מוכין לוסת הראשון לפי אסו מן ואין אחריו הפלגה של מ' היא זו סרגלים לדבר. אבל הרב ר' אברהם בך דור ז' פ"ז ב' כוסת החדש לפי דעתו ולמודה ליום כ' בחדש ושנתה ליום ל' בחדש קתני ולפי פ' בוסת של הפלגה אין אחרים חזר בוסת למקומה עד שמראה עכשיו ותחזור ושאלה לוסף כ' שחזר האורח בזמנו :

דילגה ונחשו בפעם ח' לוסת של דילוג ש"מ שאין חוששין לוסת של דילוג כלל עד שתקבעו לגמרי וזה כתוב בחוספות. וכן הורה ה"ר אברהם ז"ל : דוידה למורת להיות רוחה יום כ' ושנתה ליום כ'. מדקתני האי ליסנא ש"מ רוסת הפלגה הוא דקבעה מב' לב'. והשתא ק"ל כיון דק"ל מרחיה לראיה מנין ולא לפי מנין הראוי כדאיתא בסלהי בנות בתיים כשהגיע יום כ' ולא רחמה ומנו עשרה לתשלום ולא רחמה הגיע יום כ' ורחמה דקתני כי אורח בזמנו בח' מאי טעמה לוסת הפלגה דעשרים השתא. ואיכא למימר הכא מנין למנין הראוי ויום מ' לראיה אחרונה או היא יום כ' דקתני שאם רחמה בעונות הראשונה ביום זה תראה

סליק פרק האשה

פרק תינוקות

בקיץ בבדיקה זו. ועוד שאפילו שידוע שהוא מן הגלדין היו נזרו בנות ישראל בכל רוחם טיפס דש כחרל שישבת עליה ונקיים כון מן המקור בין מן העליה בין מן הגלדין ודעת רבינו ז"ל שכתבה להביג בה הלכה למעשה. ואף ה"ר אברהם אחר שאין מוליחין אותה לאחר בבדיקה : **הא דא' ד' יוחנן לבי והבעלי ליה על גב הגהר**. משום שאין וסת וש אוסר וימו לפי שלא היה וסתה אל בהכנסת לטיר סהיו חברותי מרגיש' בה ושמה חף היא היתה מתביישת מהן מפני שמדברות בה ומתחללות וה"ל בוסת של קפילות ושל אכילות טוס שכל זמן שהינה חוכלת אינה חוששת. וא"כ דומה לא קבעה וסת דאקראי בעלמא היא וה"ק לה לאן סבילה גרמא ליד דתיסמרי אלל דית טירך גרמא ליד ומותרת את על גב הגהר : **הא דאמר שמואל ממלא וטופלת היא ואין לה תקנה**. נפרשאת ואי לא אפילא לית לה תקנה אי הכי מחכול למה ושמה אותה שהפילה חררה בידוע שנתרפאת ויו שלא הפילה כלום ממלא וטופלת היא אבל אם רחמה חמת בעיתותה ולא הפילה חררה זו היא שפרכה לבדיקה של ברייתא וכן כתיב שלא כשיטה ר"ת אומר דם בתולים אינו אדום ז"ל לא כתב מעשים הללו : **ה"ג** וכן כנסתהו יום ח' משב ו' והוא ב' משב' והן סברי בני מקום זה שאין בני תורה בידוע שאין רואים הם ויש לחוש שמה יום ח' דם טהור ויום כ' טמא וטריבו ו' ועוד סברי אין נשיהן בקיאלו בימי נדה ובה שלכך תקן להם לג' ז' נקיים ככל זמן שלכך בשנים נתי יש לחוש שמה ראשון י"א לזכה הוא ונתי חתלה נדה הילכך נרבות ו' והן. ואין זה לריך לפנים אלל סבהלכות רבינו הגדול ז"ל דמחה והן נראה כטעות סופר. והלשון שכתב רש"י ז"ל משב' והוא לבדן תורה לומר שדין תורה כך הוא למנוט' ולאחר אבל אינו לבדן תורה לבדן שזו יושבת ו' נקיים שמה תראה לריבה יותר הילכך לריבה הפרשה בטורה ובדיקה והיא דקאמר ז' נקיים ולא קאמר בני נקיים. לויטאל בעלמא נקט דשגרי למימר ז' ימים נקיים. וא"ת לבדרי האומר ותי גידה שאינו רואה בהן אין עולין לה לספירת ויבשה עדיין היה לו לר' בות מיחא לומר שמה יום ח' י"א הוא ובעי שימור והו' קן החתלה נדה אין עולה לו ונרדף ו' זמן לשני ימים. לאו מילתא שכבר פי' בפ' גנות בתוים שימי נדה ולידה שאינה רואה בהן עולין לספירת ויבשה קטנה לדברי כל אדם ואין לחוש כלום. וכתיב רבי' בעל הלבות ז"ל שאפילו בימי טוהר כתיב ח' רחמה סופרת דהאידנא וילדות בזוב קן לפי שא"ל לפתיה הקבר בלא דם וכנות ישראל סופרת ז' לכל טיפה דם. ושמענו בדבריו. בזה שהאונים החרימו דם טהור והדברים נראין חף לדין הגמ' שפסם שחששו לטעות כפתיהן ולמשלימות דם טמא. לרם טהור ועשו כתי החקה יתירה בדבר כך יש לחוש שמה יבואו לטעות בלמות שישב עליהן לזכר ולנקבה ולגדה שמה יבגו בהן קולא סבוכות כל של יום טומאת לידה יש לו טוהר שלה וכ"ס סכרוו נפלים אין בני אדם בקיאלו. ואין עליהם לדון בהם אלל כך משב לזכר ולנקבה ולגדה וקרוי הדבר לטעות בו הילכך אין ימי טוהר ויולדת מכלל ר' ירמיה שאף כהן החמירו בנות ישראל לישב ז' נקיים. והיא דאמרינן דרם חרימא הילכתא כותיה דרב וכו'. דינא קאמרי כדאמרי בשמעת' אמריא לך האי איסור ואת אמר לי חומרתא היכא דאחמוד אחמוד היכא דלא אחמוד לא אחמוד. והמקומות שנוטלין ככשין על דם טוהר הם יחושו לנלמן :

ע"ב הפיפה פ"ר ז"ל חפיפת עורה ופי' לפי חפיפת עור בכל מקום שנוטף בית השחי ובית העורה וא"ל ראשה. ובדאי דלשון חפיפה לא שייך אלל בשער כדעתן גזיר חושף ומפסם אלל לא משרק ואיתמר בעלמא הוה חייף ריטיה. וה"כ משמע כפר' מרובה (דף צ"ג) גבי עשר תקנות שתקן עורא ושתיאלה אשה חופפת.

ע"ב מנימון סקסגאה דסבר מיעבד כרב ואפילו רחמה לית ליה לידך דרב דאמר בועל בעילת מנוס ופורס משום דהיהא אחיה כרבותיו דהזרו וגמנו ואיכו דאמר כסתם מתני' ושמואל לא קבילו ליה דמנימון מיד מ"ה דמאן דעבד כסתם מתני' וכמעט דר' לאו בר עושין הוא אלל משום דבעי למיעבד דלא כחד ולמית' ברב מ"ה אינש דלא ימוכה לבדיק כל און :

דף טו"ב בורן לריבות לבדוק את ענתן. פי' רש"י ז"ל שמה נשמו מראה דמים שלה ולא סמכין למימר הואיל וסופעת הכל דם ח' הוה וטהרות ואי קיטא מ"ס לאחר ד' לילות והא בתוך ד' לילות כתיב אמרינן בפ"ק כשנתנו מראה דמים שלה פתחה והתם נתי אמרינן וסבדוק בעדים דילמא כשנתנו מראה דמים שלה ז' הכא כיון שסופעת אין נריך לבדוק כל זמן אכל מתוך זמן לאחר זמן לריבות לבדוק. א"כ התם לטהרות הכא אפילו לבעלה לריבות לבדוק הא אם כשנתנו ודאי בין לאחר זמן בין בתוך זמן טמאה וכן רישא ד"ה היא דודאי אחריתי היא שיהי ר"ת אומר דם בתולים אינו אדום וזהו לשיבך בודקת בזה אם מלאתו אדום והואם בידוע שהוא דם הנדה ופי' שאינו יודע מחלוא מה היה שמה מלאתו מחלואו אדום שאע"כ היה טהור אפי' שאין רגילותו כדך והכמים אומרים כל מראה דמים ח' הוא הילכך לעולם עולין בזה בתולים עד שידע לך שנתנה ממה שהיה במחלה. ויש לפרש ברייתא כולה דר"מ היא וה"ק כולן סהיו שופעות ובלות מתוך ד' לילות וליה ח' לאחר זמן אינו טהרות אלל בבדיקה שכלולן ד"מ חמתי כדברי כ"ס מן הסתם ומיקל כדברי ב"ה עם הבדיק' ומה היא בבדיקה האת שיהא מראהו שלא כדם הנדה אינו אדום ואינו זהוה הא בתוך זמן כ"ס אינו בודקות כדך אבל אם רחמה שנסתנה מראה דמים טמאה :

דף סו"א ה"ג וכן גרסת רש"י ז"ל משמעת פעם ראשונה וסתייה וסתייה וכן ככלהו גרסינן וסתייה. ומתגרס ומנשא לאחר וכולה רשב"ג היא דאמר בתלת יומי היו חזקה ובי קתני דברי רבי אפיכא דמתני' דלאמתא אשה בלחוד קתני אבל ברישא כולה רשב"ג היא. ורבינו ז"ל כתב בהלכות עד כמה מותרת ליגשא עד ג' יותר מכלא לא תנשא עד שתבדוק את עמה ואינו יודע אם הוא לטון גרסת הגמרא מ"מ ברשב"ג איתא והא דמקשינן ותבדוק כביאה ג' של בעל ראשון נראה ודאי דה"ק הילך מותרת ליגשא לב' ולשמש בלא קריקה זהלא כבר החזקה זו לראות מחמת תשמיש בג' ביאות של בעל ראשון הילכך תבדוק ולא תתגרס ופריק מותר לשני בלא בדיקה מפני שאין כל האלבעות שוות ואין מחזיקין אותה בבעלת מוס ורואה מחמת תשמיש אלל אלבעה זה שהחזקה לו. לשיבך מתגרס ממנו אלל לשאר אלבעות עד שתחא מחזקת לכל בג' אלבעות והדר אקט' כיון שהחזקה בג' אלבעות למה לה בג' פעמים באלבעה אחרון. ולמאי דפריך השתא דחזקה באלבעות בלבד תחא חזקה אפילו שמש פעם ח' וראת ונתגרסה ושמש עם השני ודאה ומת ושמש פעם אחרת עם ג' זה וראתה החזקה זו לכל ופריק לפי שאין כל הכחות שוות. ואיפשר שרא' אלבעה בנחת אלל בג' אלבעות ז' כוחות בכל אלבעה ואלבעה החזקה לכל אבל אם רחמה להכניס ענתה בספק ולבדוק בעל ראשון ושלא תתגרס ודאי מותרת שאין אחר בדיקה של הכמים בית נישוח שאלעשרות אותה לא ונתיר לג'. וכי קתני מתגרס ותנשא רבותא קת"ל דלא מייחקה אלל בג'. ומי סבוכר להחמיר בבעלי הראשונים אין ממש בדבריו דלס יש לחוש כדאשונים כ"ס לאחרון שהחזקה ולא התיירו ספק דבר טודוכו כרת כסביל שנסתא זו אבל לענין מעשים עכשיו נראין דברי הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל שאמר אין אלו

חרושי נרה להרמב"ן ז"ל פרק תינוקות

דרך גדלתה ומו שפתחה עיניה ביותר אינו דרך גדלתה . וזה הפירוש מוקמה מן הדעת מפני שהיא תקלקל עלינו שיטה התלמוד סאמרו כבמה מקומות ולית הלכתא בכל הני שמעתיא אלא כי הא ובכולן פירוש ידוע שאין הלכה בכל הגזירות אלא כי הא דבעינן לחומר קמן . וקשה לנו מרייהו דהני שמעתיא היכי אמרינן והאנן תנן אן הן שחונטין לפלוג סחון לעינן וגלגל שהיא חזק לחכה ולא שאין חונטין לפלוג שבעין וגלגל שכל המכה ואיכא למימר לפלוג שבעין מוקים לה רב עוקבא בלח . והיינו טעמא דלא חייך משום דלא קפיד עליה וה"ל מיעוטו שאינו מקפיד אבל וכן ודאי מקפיד . ושחוק לעין דקפיד עליה . אפילו לח חונק וגלגל . שכל המכה גמי משום האי טעמא הוא דלא עבדי איכס לקף גלגל ומתו חסום דקשה לחכה . עד דביעין ותקליף מנפשיה וקסבר דהוי דוקא של מכה אבל ריבדא דכוסילתא עד פתלתא יומין . דלא קפיד איניש עליה לא חייתה מכאן ואילך חייבה לבישה וקפיד עליה . ואי קפיד לך מאי שגא פתחה עיניה ביותר או שעתה דלא מעבדי כטבילה וז"ל קריה שמתויה כדמקן כאלו לא טבלה . לא מיקשי דודאי קרלה שפתויה מעבדה כדאית דמיס בתקום הגלויי אבל פתחה עיניה אינה מעבדה כלום אלא קמטין בעלמא הוא דעבדה בתקום שדרכי כדך . ואפשר נמי שאין מעבדין בלל מלכא כהם תיס ממש :

ע"ב דא

דאמר ליה רב פפי לרבא מבני האידינא כוליה ספק יבית שותיניהו ליטבלין כיתמא דשכטה . רש"י ז"ל מפרש בשמעה לומר שאין לומר לטבול בליה אלא בולן בטבול אומן ביום כדון הוצה דאי לגדה יותר משמיני או ויזכה טבילה ביום ה' הוא . ומתריס משום דר' שמעון דאמר אחר מעשה של ספירה תשאר מיד ומקנת היום ככולו אבל אמרו חכמים אסור לה לטבול שמה תבא לידי הספק שמה תבא לשמש כיון שטבילה ומראה . והגוונים כך סוכרים שהאשה נזונה הוי אינה טובלת אלא בליה משום סרך כהה שלא פטבול בו' ותרצה ותסמור . ואחרים פירשו דרב פפי לאו טבילה בלחוד פריך . אלא ליטבול בימא דז' ויהיו מותרת לבעליהן קחמך שהרי מקלת היום בספירת הוצה פולו הוא . ומתקן לה משום דר' דאמר אסור לטבול כן להחזיק עמיה כטבילה לאחר ספירה מיד בלומר אסור שפתחה ותעסקו בטבירות שמה תראה ותסמור . ורצוה לפרש זה מה שאמרו בסוף המעלה (דף ק"ט) ככ"ח משמע ר' שמעון היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לטבול כן שמה תבא לידי הספק הכא טובלת אפילו לר' שמעון ואסור לטבול לשמש אחר מתירת אפילו לשמש אלא איסורא דר' שמעון בלחוד הוא . ור' שמעון ז"ל כך כתב שם ר"ם היא דאמר ככ"ח אסור לטבול כן לשמש וזה ביום טבילה .

וכדאי דהתם ככ"ח . מוכח כן דתני כיון שטבילה טבירה להמשק בטבירות אבל אמרו חכמים למה תשעה כן שלא תבא לידי הספק . ויש"ת דאסור לטבול כן אספק טבירות קאי וז"ל לתשמיש ולא אטבילה קאי ולפי הפירוש הזה מקילין ואומרים שהידינא טובלות הן ביום וליגא סרך בתה כלל . וכדאי שזה הפירוש הוא הנכון דר'ם לא אסר אלא להחזיק עמיה כטבירות לטבירות אי נמי לתשמיש אבל שכל לומר שיהו טובלו ביום אינו כראיה דהא רבא דפירא בחיובא משום אפולאי הא לאו הכי אסור בתר חומרא דר' יצחק הוי דק"ל ר' פפא חכמי האידינא כוליה ספק יבית שותיניהו ומשעמי נמי דאי"ה דא דתקין תקנתא וישא משום אפולאי פריך ליה למה ליה אפולאי כוליה נמי ליטבול ביומא דז' . אלא לטבול ולהחזיק לבעליהו ויהיו מותרת . ומתרינן להיתירן א"ל משנ' דר'ם וכיון דאסורות לטבירות ולבעלה הן טובלות אלא בליה ואפילו בח' משום סרך כהה שמה טבילה ומתירא דודאי כהם שיהי נסרכ' אחר המכה כטבילה דגדה נסרכת אחרים בתשמיש גופה . ואם תאמר שתשמיש גופיה גוירה דרבנן וזמן ניקום וגנזור גוירה לגוירה . כיון דכא לידי איסור דברת גרוינן . ואי קפוד דרבנן היכי שרו לבעלה בו' והקן טבילה כיון שלאחריו ושמה הרי זה תרבות רעה התם בשומרת יום גריבה היא ללא לידי ויכה גדולה הכא כיון שספרה שכנה הוחזקה בחינין סתום ואין חוששין לה אלא מדבריהם לר' שמעון . ולפי דעתנו שלא נחלקו חביריו עליו כלל מדלא פרכינן מינה לר'ם לרבנן ליטבול . והא דאמרינן בהמפתל הא מני ר'ם היא משום דלדודיה שמעינן לה כיוולא בה בתלמוד הרכה . ואחרים השיבו אי ר'ם לאו אטבילה קאי היכי קאמר שמה תבא לידי ספק ודאי לידי ספק כהה ואין אלו גורמים אלא שלא תבוא לידי ספק . וכן בהלכות גדולות וכן בת"כ . ויש טעמא שכתבו בה יבואו לידי ספק :

דף סח ע"א דא

דמקן ותכתיב אומרים אפילו בשנים לגדתה בדקה וכו' . דוקא בשנים אבל בראשון הואיל וכוחו מעין פתוח לא דתלת דהא אין דרכה לנסוק ביומה ואפילו בדקה ומקלה פהור חוששין לה שמה שורה ורשעה ואין כריך לומר בשל

חוספת וטובלת ואקשינן דלוריימא הוא דכתיב את כל בשר את הטפל לכר ומאי ניהו שער . ופריך מדלוריימא עיובי בעלמא דילמא מיקטר א"כ מילא מדי משום הגילה אחא חיבו ותקין חסיפה . מדמקשינן את הטפל לכשרו ומאי ניהו שער . ש"מ שאפילו בכל האף נריכה לעינן דברי תורה משום דילמא מילא במידי משמע לגבי האי מקום השער . ואחר מקומות שנגוף סוין לא דלתא עורא וחייס דילמא אחיא למיטעי בעיובי דשער משום דשכיחי ביה קטרי . ואחמיר ביה חסיפה הילכך בעיא עיובי בטבילה גופיה דלוריימא . ובעיא נמי חסיפה למקום שער מתקנתא והיינו דאמרינן בשמעתין נתנה תבטיל לבנה וטבילה לא עלתה לה טבילה כלומר אם לא חורה ועיניה כנפשה בשעת טבילה ממש אבל ודאי עיניה בעלמא א"כ שאל חורה לחוף נראה שעתה לה טביל דהא א"כ שעתה כנפשיה משט תבטיל לבנה סמוך לחסיפה טבילה היא ומאי לא מיקטרי בתבטיל של כנה . והא דאמרינן ונתנה עליה דבר חונק אם סמוך לחסיפה טבילה וכו' . דמשמע עליה על גופה לאו למימרא דחסיפה בטבילה גופה היא לא משום דודאי עיניה כנפשה בשעת חסיפה ואם לא טבלה סמוך לחסיפה ולא חורה ועיניה בשעת טבילה א"כ שיהיה משמך נפשה מליין תבטיל לבנה וכיוצא בו כיון שמה עליה דבר חונק חוספין דילמא נגעה ולא אדעתא . והיא דאמרינן לקמן בחופפת בע"ש וטובלת למ"ש וכולו בהרקות דחסיפה כשחורה ועיניה בעלמא בשעת טבילה שלא הקלו בשל תורה אלא בתקנת עורא דהא לא אפשר מע"ש למ"ש . דלא נתנה תבטיל לבנה וטבילה כזה ואחרן דלא עלתה לה טבילה אלא התם בשל עיניה בעלמא וכאן כשחורה ועיניה בשעת טבילה . ומיהו מנהגא דהגאן כשי למחטף כולי גופה בחימיני בשעת חסיפה משום תקומות השער שנגוף הוא דקריי ממשורו להו . וה"כ משמע בהא דאמרינן לקמן עבדי חסרת דודי חסרת טטטקי חסרת שחמה דשטיפת כל גופה עבדה מדבריה עבדי ודודי וטטטקי וכן חמירי כנות ישראל על גמון והמטביר מנהג דהיימא על העמוד :

דף ס"א ע"א דא

דאמרינן וליה הלכתא ככל הני שמעתיא אלא כי הא דאמר ר"ל חשה לא טבול אלא דרך גדלתה וראוי לאו למימרא דהנך פלגינן אדר"ל דהא אפשר דתרווייהו איתנבו אלא גמ' קאמר דלית הלכתא בכל הני שמעתיא דלא מחמירין כולי האי כביאת מים בדברים שדרכן להיות באותו מקום לא כן מחמירי' כביאת מים בדר"ל מחמירין ובעיא טבילה דרך גדלתה כדי שיטווא מים קנת כבית השחי וכבית הסתרים . וכה"ג איכא טובא בתלמודא דקאמר לית הלכתא בכל הני שמעתיא אלא כי הא ולא פליגן אהדרי . בי הייא דאמרינן בתבובות דלית הלכתא ככל הני שמעתיא דוינתה וכתלה ופירכסה ותבעוה לנישא ונתפייסה אבדה מוונתיה אלא כי הא דר' יהודה קובעת כתובתה ככ"ד אין לה מוונת . והא דר' דהיימא לכולהו . וכן כהסב' כרבות (דף ק"ט) סלק אסור לכולו ומר אמר גמר ומר אמר מחא מחא מעבד לן . ואמר וליה הלכתא ככל הני שמעתיא אלא כי הא דר' יהודה תקף לנטילת ידים דרכה . וכן בפרק שלשה שאכלו (דף ק"ט) וליה הלכתא ככל הני שמעתיא אלא כי הא דר' כחמן קטן סיודע למי מדברין מומינן עליו והייא ודאי לא פליגא אשמעתיא דלעיל דט' ובראין כעשרה וט' וארין ושנים ושבת ושני ת"ח המחדדין . והא דאם כ"ס קטן ועבד נעשה אומן סמיפין לעשרה . והרבה מהן כך . אבל כי איתמר בתלמודו לית הלכתא ככל הני שמעתיא מיהא דאמרינן הייא ודאי פליגן ומחדד מירחיה חברתה ממש וריבוי הגדול ז"ל גורם וליה הלכתא ככל הני שמעתיא אלא כי איתמר הני לענין טבירות איתמר אבל לבעלה שפיר דמי כי הא דאמר ריש לקיש וכו' . וק"ל מנגן מדריש לקיש לבעלה מותרת דהא אפשר דכולהו איתנהו . ואיכא למימר כי מיימי דר'ם משום פתחה עיניה ביותר ועגמה עיניה ביותר דלא מעבד בטבילה דרך גדלתה נמי הוא שאין אדם נמנע מלפתוח ולעלוס עיניו פעמים הרבה כדרכו ואין המים מתעכבים מליכנס סם כדרך שנכנסין עיני השחי וכבית הסתרים כטובלת דרך גדלתה ולא מחזור . תו קשה לי הייא דגריסין ביבמות וכל דבר שחונק כטבילה של טבירות חונק כגר ועבד משחורר וכגדה לבעלה . זו היא גרסתו של רבינו עמנו ז"ל ומשמע דכל דבר שחונק כטבילה של טבירות חונק כגר ועבד משחורר וכגדה לבעלה . והא איכא הני דחבני לטבירות ולא חבני לגדה . ואיכא למימר דה"ק כל דבר שחונק כטבילה אחרת חונק כגר ועבד וכגדה ואף על פי שאין טבילתן מפורשת בתורה שהרי טבילת גדה מן הכתוב מפורש למדנו אלא תכתיב חב חתיא דכתיב ורחנו כמים בנין לא לכל הטמאין שיהיו בטומאתן עד טבואו במים . ומה שאמרו סם בתקום שדה טובלת סם גר ועבד משחורר טובל לא מפני שטבילת גדה מפורש יותר אלא לומר דלא בעינן מטיין כזו וא"כ דבעינן טבילה כהה אחת משום דסמכי לה אחי גדה יתחטא מים שהגדה טובלת והר"ד אברהם בר דוד ז"ל פירש וליה הלכתא ככל הני שמעתיא לפלוג וכו' אלא כי הא דאמר בדר' ויקנן שמה עיניה ביותר דאמר ר"ל חשה לא טבול אלא

הרושי נרה להרמב"ן ול פרק תינוקות

צד

פסל דקה כלל אלא שרחה תחלה דלעולם היא בחוקת טומאה עד פתחם בטהרה כיון שרחה נדה ולכח מאן דפליגי . ומיהו נשני אפילו רחמה בשחמי' ופסקה טהרה בחמגע יום וכן השמשו לא הפרישה ואחר הימים מנחה טמא הרי זו בחוקת טהרה . ובברייתא תיבא דרבי מטריא אפילו במנחה טהור בראשון . ואין לפרש דלא פליגי אלא שני זה"ל לראשון דמכדי רבנן בתרמי לטפוי מילתא אחת דתבא קמא רישא שביעי קאמר חוספיו חינה אפילו בשנים אם כן ליתרו דראשון וכן פי' רש"י ול' ומסתברא אפילו מנחה טהור כשבדקה אח"כ הרי זו חוששת דכיון שאין הפרישה של ראשון לנדה הפרישה גמורה אין בדיוקה שלעכשו מחזיקה בטהרה למפרע ויש לדון כדבר אה שהיא חומרא :

דף ע"ב הא דתנן ומקפת וקורא לה טס . פי' רש"י ז"ל קונה לה חלה עד שלא תקרא טס ומנחתה בכלי ומקפת מקרבת הכלי אכל העיסה . ולא נריך לישך אלא מנחתה בכלי ומקפת מקרבת הכלי אכל העיסה . ולא נראה לי שאין נקרא מוקף אלא בכשך . אי נמי לרבי אליעזר דכלי אחד שהכלי מנתקן כדתנן שמי עיסות אחיו טהורה ואחת טמאה נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה חלטה ונותנין פחות מכבינה בחמגע כדי ליטול מן המוקף שנת מינה כוגעין פתח כשיקן למוקף : **ורוא** דקתני בית שמאי אומרים לריבא שבילה לתרומה מפני שטובלת יום אחר כך הוא והסיחה דעתה מן התרומה ואם ישראלית היא טובלת לביאת מקדש . פירש לפיכך טובלת כדי שתכנס לאחר כפרתה למקדש שהרי מחוסר כפורים שנגזר למקדש עגוש כרת כדאמרינן במסכ' מכות (דף ס"ג) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טמאמו בו לרבות מחוסר כפורים .

דף ע"א הא דמקפא בטהרה למפרע ויש לדון כדבר אה שהיא חומרא :

דב מכל מקום בדיוקה הפסקה בעי . שאני התם דכיון דילדה ודאי פסיקא אלא טועה דיום ח' לא ידענא מאי סייעתא דהדרבא קשיא דהא התם לא הפסיקה טהרה שהרי אכן חוששין שמה עכשו כשבאת לפנינו דאחיה ולמה לה כל הכי טבילות תפריס ותספור ותטבול לנדה . ואיכא למימר דהוה משמע ליה מעיקרא דהכי קתני יום אחד טמא ראייתו והפסקתו ואיני יודעת כמה ראייתו והפסקתו דבלא הפסקה לא אפשר : **ורוא** דקתני ברייתא בין השמשות טמא ראייתו ואמר רב ירמיה מדיפתי שבלת לפנינו בין השמשות . נראה לי דהכי אמר ברייתא דקתני בין השמשות לאו לראיה אלא לביאה והכי קתני בזה בין השמשות ואמרה טמא ראייתו . ואמר רב ירמיה מטבילין אותה אחד עשר טבילו' שהרי כל שבאה בין השמשות אפילו אמרה טס יום אחד טמא ראייתו אחד עשר טבילות הן . אי נמי בין השמשות טמא ראייתו דקתני שאם אמרה מבעוד יום ראייתו אין כ"ף ולא מילתא היא :

ע"ב הא דתנן בית שמאי אומרים כל הנשים מתות נדות . אוקימנא בנמרא טעמיהו דבי שמאי כדנתי' בראשון' היו מטבילין על גבי נדות מתות והיו נדות חיות מתביישות תקיניו שיהו

סליק פרק תינוקות וסליקא לה מסכת נרה

... (Faint, mostly illegible text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through or ghosting.)